

Emin Piri

Sən azadsan!

(Savaş qazisinin dilindən)

Saçımda anamın xınası,
yolların ayaqlarımçün duası,
gözlərimdə hələ bizim olmayan uzaqlıq deyir:
Sən azadsan!
Sən azadsan!

Ayaqlarım ciğırlara yalvarır;
QARABAĞ,
biz sənin övladınıq,
ilk dəfə gördüyün övladlar.
At,
at ayaqlarımızdan
bətində gizlətdiyin minaları.

“Bağışla, sənə dəyən güllələri...”

Sol düşüm üstdə
gəzdirdiyim məktəbli məktubu,
bizi zirehli gödəkçə kimi qoruyan
uşaq duaları.
körpə azrularıyla birgə döyünür
məktub altındakı ürəyim.

Füzuli, Cəbrayıl, Hadrut cəbhəsi...
Burda ulduzlarla deyil,
hər minamyot mərmisiylə sayırıq
yarım qalan ümidləri,
anaların göz yaşını.
bir döyüşçü sevgilisinin
bətində ölən arzusunu.

Günlərdir danışırıq.
bilirəm, narahatsan, ana.
bəlkə gecələri ağlayıb,
şəklilə ovunursan, ana.
səni Füzulidən eşidirəm, ana,
səni Cəbrayıldan görürəm, ana,
sənə Şuşadan əl yelləyirəm, ana.

Noyabrın dağ soyuğu,
Bumbuz olmuş bədənim,
barmağında titrəyən tətiiyim
və bizi qızınmağa çağırır
Şuşanın ipisti ana qucağı.

Formamda şəhid qardaşlarımın qanı,
gözlərimdə 44 gecənin yuxusuzluğu,
bir az həyəcan, bir az da
sevinc tərinə qarışan geyimim.
Qarabağ torpağıyla, palçığıyla
büsbütün vətənleşən bədənimiz
və
bizi gözləyən Azərbaycan
meydanlarda, ürəklərdə,
gözləriylə hayqırır;
Sən azadsan!
Sən azadsan!

**Xocalı, Siqnaq.
Noyabr 2020**

(“O”na məktub)

Salam, torpaq adam!
Burda həyat
gözlərinin rəngi kimi tez dəyişir.
Əsasən qəhvəyi,
ya da qara.

Burda işimizi sorsan;
“imitasiya”.

ya da anlayacağın hədəf taxtası.
Arada mərmilər kimisə sıgallayır,
ya da qışqırır
hansısa ananın yuxusunda.

Göydə mərmilərlə toqquşur
anamızın duaları.

Gördüm;
“İki balam var,
Ölmək istəmirəm,
Ölmək istəmərəm”-deyən əsgəri.
Gördüm gözlərində
hələ doğulmamış
körpəsinin ürək çırpıntılarını.
Utandım,
Utandıq.
Baxmadım daha o gözlərə
üz-üzə gəlməməkçün o uşaqla.
mən utandım
biz utandıq.
Bəlkə o uşaq da utandı bizdən.
Getdik,
o uşağı baş-başa qoyduq atasıyla.
utandıq...
getdik...
Biz utandıq o gözlərdəki uşaqdan
o uşaq utandı bizdən.
amma atası utanmadı,
utanmadı...

Ən əzizinin, sevdiyinin
yanında olmasını istəmədiyən yerdə.

Bir əsgərim var.
Su gətirəndə
pulemyot gülləsi öpdü dizini.
İndi onu görəndə dizlərim ağrayır.
Susuzluğumuz yatmadı
mayorumuzun üreyində sərirlədi
istidən ürəyi sıxılan bir düşmən mər-
misi.

Axı, biz su istəmişdik,
qan yox.
Bəlkə bura Füzuli deyil,
Kərbəladır, xəbərimiz yox?!

Oğullar döyüşür...
Analar yaralanır,
analar şəhid olur.
O oğlanın cəbhədə itən ayaqlarını gö-
rərsən
ağsayan o anada.
Gözlərini itirən zabitin gözlərini gö-
rərsən
göz yaşı quruyan o ananın yanaqla-
rında.

O şəhidi görərsən
oğlunun məzarında başdaşına dönən
anada.

Havada rəqs edən güllələrdən
daha dəcəldir barmaqların.
O güllələr mənə xatırladır
xəyallarımı qıdıqlayan barmaqlarını.

Bilirəm, heç inanmırsan
görmədən, bilmədən
şəkillərdən sənə aşiq olduğuma.
Bilirsən, heç bu torpaqları da görmə-
mişdim...

Qızım

(Qarabağda və bütün müharibələrdə
həlak olan körpələrə)

Qızım, görə bilmədim
mənə doğru yerini.
İndi rəsmlərin
Şəkil-şəkil iməkləyir divarımda.

Qızım, başdaşın özündən uca,
məzarın səndən qoca.
sənsə hələ də körpə...

Həbsxana köşəsində
qəfəs içindəki quş qədər azaddır
mənim sülh arzularım.

Qızım, bütün boş yelləncəklərdə
səni görürəm
görürəm buludsuz səmada bulud ki-
mi,
qaranlıq gecədə günəş kimi.

Qızım, saçlarım darıxır -
yolmağınçün
yanaqlarım çuxura dönüb
yerini doldurmağa -
o quyular totuş barmaqlarına həsrət
həyətim ayaq izlərinə möhtac.

Bilirəm, uşaqlar ölmür,
böyüklərdən kəsür,
kəsür bu dünyadan
və eləcə uçur, gedir...

Bağışla,
Bağışla, sənə dəyən güllələri.

Qolundakı metal qırıntısına gülümsə -
bir çimdik bil, böyüklərdən hədiyyə.